

N:o 101.

Af herr **Hj. Branting**, om sådan ändring i förordningen om kommunalstyrelse i Stockholm, att vid stadsfullmäktigval hvarje röstberättigad må ega en röst.

Med hänvisning till den motivering jag anført för ändring i kongl. förordningen om kommunalstyrelse i stad i syfte att införa lika rösträtt vid stadsfullmäktigval, anhåller jag härmed att få göra samma framställning för Stockholms vidkommande.

År 1894 voro i Stockholm, enligt beredningsutskottets »Berättelse angående Stockholms kommunalförvaltning», icke mindre än 57 procent af dem, som egentligen skulle egt rösträtt till stadsfullmäktige, derifrån afskurna på grund af obetalade utskylder. I kommunalröster räknadt utgjorde dock dessa 57 procent föga mer än $\frac{1}{6}$ af det hela, hvaraf framgår, hvad äfven på annat sätt är väl bekant, att det väsentligen är de lägsta inkomstbeloppen, som decimeras så fruktansvärdt af utskylds-strecket.

Tager man emellertid för Stockholm hänsyn endast till dem, som egde utöfva sin rösträtt, så funnos år 1894:

3,414 personer med	1	röst	=	3,414 kommunalröster
4,268	2	röster	=	8,536
1,149	3	”	=	3,447
2,059	4	”	=	8,236
659	5	”	=	3,295
2,512	6—10	”	=	21,143
3,336	11—20	”	c:a	50,000
2,209	21—30	”	”	55,000
Tpt 19,606				Tpt 153,071

Tpt 19,606 personer				Tpt 153,071 kommunalröster			
1,366	„	med 31—40	röster	c:a	47,000	„	
1,014	„	„ 41—50	„	„	45,000	„	
781	„	„ 51—60	„	„	43,000	„	
527	„	„ 61—70	„	„	35,000	„	
436	„	„ 71—80	„	„	32,000	„	
289	„	„ 81—90	„	„	26,000	„	
1,805	„	„ 91—100	„	„	180,000	„	
25,824				c:a	561,000		

Skiljelinien för Stockholm går således ända upp vid 6,000 kronors inkomst; de rikaste 3,000 bestämma ensamma valet af hufvudstadens stadsfullmäktige, bland en valmanscorps på nominelt 60,000 och faktiskt nära 26,000 personer!

Jag får alltså föreslå,

att Riksdagen för sin del må besluta den ändring i kongl. förordningen om kommunalstyrelse i Stockholm, att vid stadsfullmäktigeval hvarje röstberättigad må ega en röst.

Jag vågar anhålla, att lagutskottet, under förutsättning af bifall till detta förslag, måtte föreslå de nödiga ändringarna i förordningens ordalydelse.

Stockholm den 28 januari 1897.

Hjalmar Branting.